

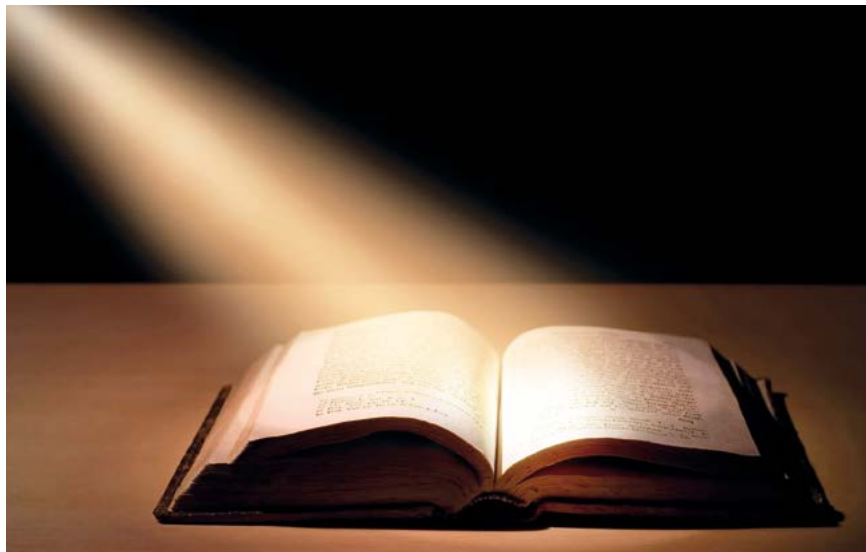

PARAULES DE VIDA

La vida en l'Esperit: el do de ciència

La cultura actual es caracteritza per una gran confiança en la ciència. Els avanços en el coneixement de la realitat que ens envolta susciten en nosaltres un sentiment de seguretat en molts àmbits, com la salut o la capacitat de reacció davant situacions inesperades. Quan parlem de ciència ens referim a un coneixement del món i de les lleis que el regeixen que és font de progrés per a la humanitat. El desenvolupament de les ciències naturals i les seues aplicacions en la medicina i en altres àmbits de la vida han possibilitat un nivell de benestar que era impensable en altres moments de la història. Fins i tot en una situació tan imprevisible com la que estem vivint, no s'ha perdut la confiança en la ciència.

Entre els dons de l'Esperit Sant s'esmenta també el do de ciència. D'aquest cal afirmar el mateix que hem dit dels de saviesa i d'intel·ligència: no estem davant una qualitat que tenen unes poques persones, sinó davant un do que l'Esperit Sant vessa sobre tots els batejats. Per això no l'hem de confondre amb la ciència tal com l'entendem en el llenguatge ordinari. No obstant això, en el coneixement científic hi ha un element que ens pot ajudar a entendre en què consisteix aquest do de l'Esperit. La ciència naix d'una manera de situar-se davant la realitat: els científics no es conformen

amb la immediatesa del que veuen, sinó que es pregunten per les causes del que succeeix. És aquesta actitud la que els porta a aprofundir en el coneixement del món, a descobrir relacions entre els fenòmens, a indagar les causes dels esdeveniments i a formular lleis que permeten entendre'ls. La ciència suposa una mirada de la realitat que va més enllà de la superficialitat dels fenòmens.

Si pensem en les persones que coneixem, també podem distingir dos tipus de coneixement. D'algunes sabem moltes coses, però no les coneixem perquè no hem tingut cap relació amb elles. Per a conèixer a algú és necessari entrar en el seu interior mitjançant un contacte personal. És

llavors quan comprenem els seus sentiments, reaccions i manera de pensar. En el fons ningú coneix millor a l'altre que l'amic.

En el coneixement de la fe pot ocórrer una cosa semblant. En els evangelis se'ns narra que Jesús va predicar en la sinagoga de Natzaret al començament del seu ministeri públic. Els seus paisans, en sentir-lo, van reaccionar amb estranyesa: «D'on li ve tot això? Què és aquesta saviesa que ha rebut? I aquests miracles obrats per les seves mans? Aquest, ¿no és el fuster, el fill de Maria i germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seues germanes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?» (Mc 6,2-5). Ho sabien tot sobre Jesús però, en el fons, no el coneixien.

En la vida cristiana ens pot ocórrer el mateix: es poden saber moltes coses i ser un gran teòleg, però això no és el do de ciència. Mitjançant aquest do l'Esperit concedeix als qui perseveren en la vida de la gràcia i creixen dia a dia en l'amistat amb Déu, un coneixement intern de les realitats de la fe. El més necessari per al do de ciència és ser amic de Déu. Per això un cristià tindrà el do de ciència, no únicament si sap moltes coses, sinó si la seua fe està alimentada per l'amor a Déu que creix en l'oració.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Entre els dits entrelaçats

Havia mort el pare d'uns alumnes, quan jo treballava a l'escola, fa ja una colla d'anys. Hem mantingut l'amistat en el temps. Vaig anar al tanatori perquè no podia oficiar el respons de comiat. Ho va fer un company. Després de les salutacions i condols, m'acompanyaren davant el fèretre on reposaven les despulles del pare. La imatge d'aquell cos, inert, em desvetllà records del temps de docència escolar: les reunions de pares a l'escola i al centre d'esplai, les converses sobre els fills, les eucaristies del dissabte... Amb la seva esposa, havien participat activament en tants d'a-

quells moments! Era un home de fe sòlida, treballada, viscuda i compromesa. Els fills prou que ho sabien i, per això, en els dits entrelaçats de les seves mans sense vida, hi descansava una senzilla creu de fusta, testimoni de la fe que havia donat sentit a la seva vida. Només era una creu de fusta i, alhora, un signe definitori d'una vida.

L'espòs, el pare, era ara en mans de Déu. Els qui el ploraven i el trobaven a faltar ho sabien: la creu a les mans també significava aquesta esperança. «Per això té el poder de salvar definitivament els qui per ell s'acosten a

Déu, ja que viu per sempre intercedint a favor d'ells» (He 7,25). La seva misericòrdia l'emboïllava, ho sabia i hi confiava, com ho saben tots els qui, a més de creure en Déu, saben que Déu els estima, que són objecte del seu amor. «El transformarà el nostre pobre cos i el configurarà al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa amb què ell sotmetrà a si mateix tot l'univers» (Fl 3,21).

La creu que agafaven les mans, la creu de Jesús, era i és signe de redempció de xacres i misèries de la humanitat sofrent. De les pròpies limitacions, de les infidelitats i del pecat personal,

i dels pecats socials, sovint per omisió o per complicitat. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17). També la creu era i és signe de perseverança, malgrat les tribulacions; de constància en el bé; de solidaritat amb els crucificats de la terra. «Enfortint els deixebles [...] deien: Ens cal passar per moltes tribulacions per a entrar al Regne de Déu» (Ac 14,22). La creu que era i és. La creu entre els dits entrelaçats.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

La vida en el Espíritu: el don de ciencia

La cultura actual se caracteriza por una gran confianza en la ciencia. Los avances en el conocimiento de la realidad que nos rodea suscitan en nosotros un sentimiento de seguridad en muchos ámbitos, como la salud o la capacidad de reacción ante situaciones inesperadas. Cuando hablamos de ciencia nos referimos a un conocimiento del mundo y de las leyes que lo rigen que es fuente de progreso para la humanidad. El desarrollo de las ciencias naturales y sus aplicaciones en la medicina y en otros ámbitos de la vida han posibilitado un nivel de bienestar que era impensable en otros momentos de la historia. Incluso en una situación tan imprevisible como la que estamos viviendo, no se ha perdido la confianza en la ciencia.

Entre los dones del Espíritu Santo se menciona también el don de ciencia. De este hay que afirmar lo mismo que hemos dicho de los de sabiduría y de inteligencia: no estamos ante una cualidad que tienen unas pocas personas, sino ante un don que el Espíritu Santo derrama sobre todos los bautizados. Por ello, no lo debemos confundir con la ciencia tal como la entendemos en el lenguaje ordinario. No obstante, en el conocimiento científico hay un elemento que nos puede ayudar a entender en qué consiste este don del Espíritu. La ciencia nace de una manera de situarse ante la realidad: los científicos no se conforman con la inmediatez de lo que ven, sino que se preguntan por las causas de lo que sucede. Es esta actitud la que los lleva a profundizar en el conocimiento del mundo, a descubrir relaciones entre los fenómenos, a indagar las causas de los acontecimientos y a formular leyes que permitan entenderlos. La ciencia supone una mirada de la realidad que va más allá de la superficialidad de los fenómenos.

Si pensamos en las personas que conocemos, también podemos distinguir dos tipos de conocimiento. Hay de las que sabemos muchas cosas, pero no las conocemos porque no hemos tenido ninguna relación con ellas. Para conocer a alguien es necesario entrar en su interior mediante un contacto personal. Es entonces cuando comprendemos sus sentimientos, reacciones y manera de pensar. En el fondo nadie conoce mejor al otro que el amigo.

En el conocimiento de la fe puede ocurrir algo parecido. En los evangelios se nos narra que Jesús predicó en la sinagoga de Nazaret al comienzo de su ministerio público. Sus paisanos, al oírle, reaccionaron con extrañeza: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le ha sido dada? ¿Y esos milagros que realizan sus manos? ¿No es ese el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? Y sus hermanas ¿no viven con nosotros aquí?» (Mc 6,2-5). Lo sabían todo sobre Jesús pero, en el fondo, no lo conocían.

En la vida cristiana nos puede ocurrir lo mismo: se pueden saber muchas cosas y ser un gran teólogo, pero esto no es el don de ciencia. Mediante este don el Espíritu concede a los que perseveran en la vida de la gracia y crecen día a día en la amistad con Dios, un conocimiento interno de las realidades de la fe. Lo más necesario para el don de ciencia es ser amigo de Dios. Por ello, un cristiano tendrá el don de ciencia, no únicamente si sabe muchas cosas, sino si su fe está alimentada por el amor a Dios que crece en la oración.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Novenario al Santísimo Cristo del Mar 2021

Este año Benicarló sí pudo celebrar el Novenario al Santo Cristo del Mar en la Parroquia de San Bartolomé. El pasado 2020 estábamos todos reclusos en casa por la pandemia, este año —aunque sin procesión— sí hemos podido acoger con piedad la venerada imagen del Santo Cristo del Mar, recibida en el Templo de San Bartolomé por el clero y feligreses con el cariño de siempre y la emoción contenida por la situación de la pandemia. Ello avivó, más aún si cabe, el afecto de miles de devotos benicarlondos al contemplarla en su lugar tradicional durante el Novenario. El gozo por verla allí nos trasladaba a contemplarle en oración crucificado por nuestra salvación, en los días previos a la celebración litúrgica del Misterio pascual.

Cantando su vibrante himno, invocábamos a quien libró antaño a Benicarló «de la peste fiera»: pidién-

dole que ahora nos libre de la pandemia y «de la peste del error».

La misa mañanera de cada día y la novena de la tarde desgranaban las catequesis de los sacramentos de la Iglesia como signos del amor de Dios. Los predicadores, sacerdotes y diácono benicarlondos, exponían el mensaje evangélico de Jesucristo; el Sr. Obispo, como siempre, clausuró el Novenario. Los cantos acompañados al órgano ayudaban en la oración. La retransmisión tele-

visiva llevaba a los enfermos e imposibilitados la singular experiencia orante del Novenario.

Haz, Santísimo Cristo del Mar, que des de la conciencia filial de que «me quieres tal como soy», crezca también en compromiso de militancia cristiana porque tú «me sueñas mejor de lo que soy». ¡Cristo del Mar, salva a tu pueblo! ¡Pueblo, salva a tu Cristo!

Via Creu. Divendres Sant

El Divendres Sant tingué lloc la celebració del Via Creu presidit pel Sr. Bisbe i organitzat per l'Agrupació de Confraries de Setmana Santa. Aquest any, a causa de la pandèmia, no es va poder celebrar al recinte del Calvari. El lloc escollit va ser a la plaça de l'antiga Església dels Dolors, al carrer Montcada. A diferència d'altres anys que tots els participants anaven en processó encapçalada per la creu, aquesta vegada vam romandre durant tota la celebració asseguts i només el Sr. Bisbe, acompanyat del qui portava la Creu, anaven desplaçant-se en cada estació. Estàvem presidits pel Sant Crist de la Puríssima.

Ens vam aplegar un bon nombre de fidels per meditar la Passió del Senyor, amb una actitud d'agraïment envers la misericòrdia de Déu Pare, qui salvà la humanitat mitjançant la mort i resurrecció del seu Fill. També van participar de la celebració la Sra. Alcaldessa, regidors i altres autoritats.

Aquest any vam meditar el Via Creu del papa Francesc. Les catorze estacions constaven de quatre apartats: 1) «T'adorem, Oh Crist! i et beneïm». «Per-

què amb la teva santa creu has redimit el món»; 2) Lectura de l'Evangeli; 3) Meditació; 4) Oració final. A la dotzena estació, Mons. Jordi Bertomeu ens va fer una petita reflexió, i acabà invitant-nos a mirar el rostre de Jesús i a deixar-nos mirar per Ell.

En finalitzar, el nostre Bisbe ens adreçà unes paraules i agrai l'esforç en la preparació del Via Creu en aquest temps de pandèmia, a les confraries i als qui l'han organitzat: «A tots us desitjo un bon final de Setmana Santa». Tot seguit va fer una pregària i ens donà la benedicció final.

Maria Joana Querol Beltrán

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui posa armes a les mans dels nens en comptes de pa, llibres i joguines, comet un crim no sols contra els petits, sinó contra tota la humanitat» (12 de febrer).

@Pontifex: «Tots podem experimentar ferides, fracassos, sofriments, egoïsmes que ens tanquen a Déu i als altres. Davant de tot això, Jesús s'acosta amb compassió i toca la nostra vida per a sanar-la» (14 de febrer).

@Pontifex: «Que el Senyor inspire a cadascun a acostar-se als qui sofreixen, sobretot als petits, i a posar els febles en primer lloc. Encomano els metges i tots els nens malalts a la Mare de Déu, perquè vetlli sobre ells amb el seu afecte de mare» (15 de febrer).

@Pontifex: «A fi de comprendre millor els plans de Déu per a la nostra vida, tractem de reforçar la relació amb Ell mitjançant l'oració. Descubrirem així que Déu és un Pare compassiu que cuida sempre de nosaltres» (15 de febrer).

Celebració de la Missa Crismal a la Catedral

El dia 30 de març, Dimarts Sant, s'aplegaren a la Catedral gairebé tots els preveres de les zones pastorals Centre i Nord del nostre bisbat per celebrar la Missa Crismal, presidits pel Sr. Bisbe. Alguns preveres de la Zona Sud no van poder ser-hi presents a causa del confinament pel coronavirus. També van participar de la celebració tres diaques ordenats recentment i tres diaques permanents. Aquesta celebració és la festa primordial del sacerdoti de Crist i és eminentment sacerdotal. Van participar-hi també els dos seminaristes de la nostra diòcesi, algunes religioses i un bon nombre de laics. La part musical fou a càrrec de Mn. Víctor Cardona i Mn. Rubén García dirigi els cants.

Mentre part dels celebrants entraven en processó per la nau central, tots cantàvem. El diaca permanent, Mn. Juan Manuel Borràs, va fer la monició d'entrada demanant especialment pels preveres i diaques per a què siguin sempre fidels a la seua vocació.

Després de l'homilia del Sr. Bisbe, els preveres van fer la renovació de

les promeses sacerdotals: «Estimats fills: celebrem la memòria anual del dia en el qual Crist Senyor va conferir el seu sacerdoti als apòstols i a nosaltres. Voleu, doncs, renovar aquelles promeses que un dia féreu davant el vostre Bisbe i del poble cristià? Ho vull». ... El Sr. Bisbe, dirigint-se al poble de Déu digué: «Fills estimats, pregueu pels vostres preveres». I el po-

ble respongué: «Crist, oiú-nos. Crist, escolteu-nos»... «Pregueu també per mi. Que sigui fidel a l'ofici apostòlic... Que el Senyor ens guardi a tots en el seu amor i ens porti tots, pastors i ovelles a la vida eterna. Amén.»

Abans de la Doxologia de la pregària eucarística, el Sr. Bisbe va fer la benedicció de l'oli dels malalts: «... beneïu aquest oli que hem preparat per-

què els qui siguin unguits experimenten la vostra protecció en el cos i en l'esperit...». Després de la comunió, la benedicció de l'oli dels catecúmens: «... digneu-vos beneir aquest oli i concediu la vostra força als catecúmens que amb ell seran unguits...». Finalment, la consagració del sant Crisma: «... Preguem, germans, Déu Pare Omnipotent i demanem-li que beneïxi i santifique aquest Crisma, a fi que... tots els qui seran unguits els faci participants de la redempció divina.»

El Sr. Bisbe, abans de la benedicció final, va manifestar l'alegria per haver pogut celebrar la Missa Crismal. El dia 10 d'abril, el diaca Cristian rebrà l'ordenació presbiteral. Va convidar a tots a la celebració d'un nou prevere de la nostra diòcesi. I amb la solemne benedicció final acabà la celebració de la Missa Crismal. Preguem pel nostre bisbe Enrique i pel presbiteri diocesà i demanem al Senyor que ens concedeixi vocacions al sacerdoti.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

- ▶ **Divendres 21**, Tortosa, parròquia de la Mare de Déu del Roser, a les 19.30 h, confirmacions.
- ▶ **Dissabte 22**, Amposta, parròquia del Sagrat Cor de Jesús, a les 19.30 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 23**, Vinallop, a les 12 h, confirmacions. / Catedral de Tortosa, a les 17.30 h, confirmacions d'adults.

* *Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.*

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. □ Dilluns (lit. hores: de la solemnitat) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16, 29-33]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. □ Dimarts [Fets 20,17-27 / Sl 67 / Jo 17,1-11a]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari de Reus.

19. □ Dimecres [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà,

de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.

20. □ Dijous [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Divendres [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. Sant Cristòfor Magallanes, prev. i companys, mrs.; sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Dissabte [Fets 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jo 21,20-25]. Santa Rita de Càssia, rel. agustina; santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. de les Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. ■ Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: de la solemnitat) [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12, 3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jo 20,19-23 (o bé: Jo 15,26-27;16,12-15)]. Sant Desideri, bisbe i mr.; sant Joan Baptista de Rossi, prevere fundador.

L'Ascensió del Senyor (B)

COMENTARI

«Sereu testimonis meus... fins als límits més llunyans de la terra»

Avui és un final i un començament. Final de la presència física del Senyor entre nosaltres. Començament de la missió dels deixebles (i, per tant, també de la nostra). Ho veiem tant a la primera lectura com a l'evangeli: *S'enlairà davant d'ells i un núvol se l'endugué...* I a l'evangeli: *Jesús el Senyor, després de parlar-los fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu.* Fem servir sempre termes espaciotemporals com «pujar», «asseure's» volent indicar que Jesús, com a home deixa la vida viscuda aquí a la terra i regna per sempre més amb Déu Pare. És, doncs, el final de la seva presència física viscuda a Palestina. Evidentment que es queda entre nosaltres de moltes maneres: a través de la seva paraula, dels sagraments, de la comunitat cristiana, dels pobres. Però la seva presència ara és diferent. I comença la missió dels deixebles. L'evangeli diu clarament: *Els se'n anaren a predicar pertot arreu i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.* El Senyor, com diem en el prefaci d'avui: «no ha pujat al cel per apartar-se de la nostra petitesa»; per això continua present i actiu en la predicació i en l'actuació dels apòstols. Ara toca fer realitat el que els va dir Jesús abans de pujar al cel: *Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.* Aquesta és la missió dels deixebles i de tota l'Església: ser testimonis de Crist arreu del món. Això demana, com diu sant Pau, que *visquem amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-nos per amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau.* Unitat plena: *només hi ha un Senyor, un baptisme, un sol Déu i Pare de tots.* I cadascú seguint el seu propi carisma, la seva pròpia missió, treballant per donar testimoni de Crist amb la nostra vida. És a través nostre que tots els homes i dones podran conèixer, estimar i seguir el Senyor.

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la Passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se'n anava quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se'n anava al cel.»

► Salm responsorial (46)

R. *Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor. O bé: Al-leluia.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans, i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se'n anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 1,1-11)

En mi primer libro, Teófilo, escribí de todo lo que Jesús hizo y enseñó desde el comienzo hasta el día en que fue llevado al cielo, después de haber dado instrucciones a los apóstoles que había escogido, movido por el Espíritu Santo. Se les presentó él mismo después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días y hablándoles del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les ordenó que no se alejaran de Jerusalén, sino: «aguardad que se cumpla la promesa del Padre, de la que me habéis oído hablar, porque Juan bautizó con agua, pero vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo dentro de no muchos días». Los que se habían reunido, le preguntaron, diciendo: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino a Israel?». Les dijo: «No os toca a vosotros conocer los tiempos o momentos que el Padre ha establecido con su propia autoridad; en cambio, recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaria y "hasta el confín de la tierra"». Dicho esto, a la vista de ellos, fue elevado al cielo, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Cuando miraban fijos al cielo, mientras él se iba marchando, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que ha sido tomado de entre vosotros y llevado al cielo, volverá como lo habéis visto marcharse al cielo».

► Salmo responsorial (46)

R. *Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas. O bien: Aleluya.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

El Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder en favor de nosotros, los creyentes, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, poder, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro.

Y «todo lo puso bajo sus pies», y lo dio a la Iglesia, como Cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que llena todo en todos.

► Conclusión del santo Evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a las once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y sea bautizado se salvará; el que no crea será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos».

Después de hablarles, el Señor Jesús fue llevado al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a predicar por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.